

Најзад, и наше позитивно право предвиђа правни режим гаранција за квалитет индустријских производа (6), који датира пре него што је изашла књига па је аутор могао да се осврне и на наше право.

Узимајући у обзир све ово може се констатовати да се књига Големинова одликује дубоком студиозношћу и великим познавањем материје, богатством примера из праксе, прецизним и јасним излагањем, као и успешним разграничењем института гаранционе одговорности од опште грађанскоправне одговорности за недостатке ствари. Аутор је на тај начин успео да докаже самосталност овог института указујући истовремено и на обогаћивање арсенала правних средстава којима се штите интереси и права купца. Најзад, благодарећи добром познавању праксе, као и њеној доброј анализи, аутор је указао на тенденцију проширивања овог института на целокупну производњу, за шта се и сам залаже.

Луција Спировић-Ђорђевић

Wieslaw Lang: STRUKTURA KONTROLI PRAWNEJ ORGANOW PANSTWOWYCH POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ (zeszyty naukowe uniwersytetu jagiellonskiego LXXXII, 1963, pp. 1-207).

У студији се разматрају општа питања правне контроле. Аутор чини покушај да контролише теоријски модел правне контроле који би служио истраживању кретања правне контроле државних органа, схваћених као посебне организационе јединице. Емпиријски материјал на основу којег аутор конструише модел контроле и даје неке хипотезе у односу на објективне законитости процеса развитка правне контроле у Пољској је стварно стање које чини систем правне контроле државних органа.

Предмет анализе у студији су сви акти контроле, засновани на стварном положају државних институција свих степена. Аутор настоји да прикаже најопштија структурална и функционална својства свих облика контроле насталих у државном апарату. Ова својства аутор разматра са аспекта опште типологије поступка друштвене контроле, спровођене на основи психолошких и социолошких критеријума. Користећи се типолошком анализом, аутор издваја и даје карактеристике субјеката поступка контроле (државних органа) и објеката контроле, радњи својствених државних органама. Аутор издваја три облика деловања државних органа као објекте правне контроле и то: предметну делатност која се најчешће налази у производној и услужној делатности; организациону делатност првог степена која се спроводи у организацији односне делатности; организациону делатност другог степена која се спроводи у организацији првостепене организационе делатности (организација).

Теоретски модел контроле аутор конструише користећи се схватањима терминологијом узетим из кибернетике и теорије информација. Основном јединицом за анализу процеса контроле аутор сматра двоструки систем контроле, садржан из контролисаног објекта и система контроле. Ове системе аутор посматра као међусобно изоловане системе који се у области система контроле супротно спајају. Девијације контролисаног

(6) (види: на пример, Наредбу о одређивању посебних услова под којима се могу стављати у промет поједини индустријски производи, Сл. лист ФНРЈ, бр. 17 од 1962.

објекта (K_1) нарушавају равнотежу уређења а систем контрола (K_2) настоји да успостави и ојача равнотежу система. Аутор настоји да на оперативан начин одреди појам равнотеже система и његово нарушавање с аспекта проблематике вршења правне контроле. На основу чињеничног стања у Пољској аутор врши типологију додирних тачака и средстава контроле помоћу којих K_1 делује на K_2 . Позитивне контролне одлуке које оцењују ток контролисаних радњи посматрају се као позитивни повратни контакти који јачају и равнотежу система; негативне одлуке које негативно оцењују контролисану радњу посматрају се као негативни повратни контакти.

Аутор овде наводи и постојање вишеструких система контроле који образују систем правне контроле државних органа а чија се структура одређује структуром мреже додирних тачака и информационих канала, повезаних у један велики вишеструки систем вишег ранга.

Аутор хоће да докаже да је интуитивно описивање процеса правне контроле државних органа могуће превести на језик кибернетике. То наравно захтева употребу термина на основу одређених одлука према стању ствари која се може посматрати. На тај начин ствара се могућност постављања теорије правне контроле на начин независан од правних текстова, тј. на језику који може постати општи за све друштвене науке.

С. Мијучић